

дение; той приема впечатлѣния такива, каквито му направи
самий свидѣтелъ и на основание на тѣхъ съобразява истин-
ността на фактитѣ. Обаче съществуватъ нѣкои и други тео-
ретически, или по-добрѣ метафизически сжждения, по отно-
шение показаніята на единъ свидѣтелъ, по отношение оцѣн-
ката, която може да се направи на нѣкои данни, изобличающи
извѣстно прѣстѣпление. Когато ни се постави въпроса: мо-
жемъ ли да приемемъ показаніята на Ал. Пенкова за досто-
вѣрни, можемъ ли да основемъ на тѣхъ една присѣда, едно
правилно осжждение за извършеното отъ подсѣдимия прѣ-
стѣпление, то ний можемъ да направимъ слѣдующия анализъ.
Азъ помѣнахъ, че човѣкъ наистина е настроенъ да говори ис-
тината и първото нѣщо, което му идва на устата, когато му
се задава въпросъ, е стрѣмленіето му да казва истината. Това
сжждение специално може да се направи по отношение на
тоя свидѣтелъ. Първото нѣщо, което сме наклонни да прие-
мемъ за вѣрно, е, да считаме, че свидѣтеля показва настоя-
щата дѣйствителностъ. Има ли причини да се съмняваме въ
неговитѣ показанія, въ вѣрността на фактитѣ, на които
указва? Азъ не намирамъ такива причини, и това по слѣдую-
щитѣ съображения: задавамъ си въпросъ:—може ли да съще-
ствуватъ причини, които да заставятъ свидѣтеля да изопачава
фактитѣ? Тѣзи причини може да сж двѣ: първо — интереса,
който би ималъ той отъ осжжданието или неосжжданието на
обвиняемия и второ — неговото душевно качество, като чо-
вѣкъ. По първия въпросъ, по отношение на Александръ Пен-
кова, азъ не виждамъ, какво може да се възрази за досто-
вѣрността на показаніята му. Кои може да бждѣтъ интере-
ситѣ на Ал. Пенкова, да дава извѣстни показанія въ ущърбъ
на подсѣдимия? Азъ не можахъ да заблѣлѣжа нито отъ единъ
отговоръ, направенъ отъ свидѣтеля, нито едно възражение отъ
страна на подсѣдимия, които би ме навели на мисълъ, че
свидѣтеля има такъвъ или онакъвъ интересъ да показва про-
тивъ Миларова. Всичкото възражение на подсѣдимия бѣше
че е невъзможно да се приеме, какво той би се повѣрилъ на
човѣкъ, като Ал. Пенковъ до му исказва тайната и то такава
тайна, за която той не е приелъ да има въ заговора повече
отъ четирма души. Той казва: «азъ не приехъ да съобща
тази тайна нито на такива заинтересовани и довѣрени лица,
каквито сж Аристовъ, Кривцовъ и пр. Още повече, че отъ